

släcker, Så gör han mig och feli Från
syndens tyranni.

II.

Et litet hugg skal nu Min wandrings
möda ända, Min' tårar sig och wända
I idel glädie sku. O werld! tag dig til
wara För satans list och snara: Af
min exempel rön, Hur' synden får sin
lön.

GS 1492

Twenne

Botfärdige Synderstors
Affskieds Länckar /

Den Första

Christina Sophia

och

Den Andra

Christina Anders
Dotter Lall /

Som bägge bägge begått mord på
annars Barn / och leda sit nedvärdande
straff på Stockholms offentliga plats
den 11 Martij årt 1741

Ernst samma dag.

Then Första:

Sjunges som: Förbida Herrens Gud, 2c.

1.
När syndens fula ära I hertat fått
sin rot, Det liksom Helleberg
Föracktar lagens hot: Då följer blind-
hets tyranni, Som gillar ondskans ra-
feri. De största laster laster söta gör,
Och i förderfvet för.

2.
Då ställer satan fram För werldens
lysta barn, Sitt glitter och sit kram,
Samt sina läcke-garn, Och leder dem
med saltat fiät. Allt mer och mer i syn-
dens nät, Från mindre til en större last,
Til des han fått dem fast.

3.
Då hjälper fiott och blod, När inre
fiend til, Att lift en häftig flod Och dra
dit satan wil; Det gier och wänja för
all dygd, Och anser synden utan blyad,
Det sinner smak uti des gift, Och söla
jer blindt sin dött.

4.
Wij tage oss behag I werldens wan-
arts lust, Och dricke in hwar dag Des
arghet, liufwa must: Wij giöre såsom
werlden giör, Och mene det så war bör;
För synden ingen fasa bär, Sen hon
inrotad är.

5.
När rådsflan är bortföst För ewig ef-
tersläng, Wij bröte säkert löst, Och slå
på werldens sträng, I last och söla mer
och mer, Och glömma bort at Gud det
ser, Tills ändtlig samwetsmatten wält,
Wår stiggelse upträkt.

6.
Då börjar blindhet först Med fasa at
förgå, Och synden aldrastörst För våra
dgon så: Då får man we och helwets
qwal I sorgsna släken utan tal, Som
plåga, gnaga, fräta nåde, Att man för
all ting råds.

7.
Försviflan, raseri, Med jennet, Ra-
gan, gråt, Då syndens följe bli. Som
städse hielpas at Med wrede Gamlens
håmd och lag Och med mång tusend
dunde-slag, Att störta uti asgrund ned,
Och lämna ingen fred.

42. 8.
Så har med mig ock gått: Jag wa-
rit satans träl, Och synden härsta fått
Uti min arma siäl: Jag följde blindt
Den willa stig, Och trodde intet irra
mig, Förr än som jag med sträck förs-
spordt Det jag had' illa giordt.

9.
Jag strax förtwiflad blef, Och hämbden
sag förut, Min oro mig ock dref Till
et förbannat slut: Jag då et Barn i
håndren fick, På hwilket jag et mord
begick, Jaa högg des spåda hustru af,
Och skynda't til sin graf.

10.
När mordet war bestålt Jag sätte un-
danflykt: Men Himlens slut war fält,
Des wisshet hafwer tyckt, At jag nog
länge syndat har, Och mogen nu til straf-
fet war, Det sag af Bödlens händer får
Och willigt lumbergår.

11.
Ja store Gud! mot dig Jag denna
synd begått, Förlåt mig nådelig Mit
kaseliga brott: Låt Frälsarens förtienst
ock döb Nu bli en tröst uti min nöd;
Låt ingen ting så hindra mig, At tän-
ka Rids på dig.

12. Styrk

64. 12.
Styrk nu min swaga tro, Som du
i mig har tåndt. Fördöf den samwets ro,
Som du i hiertat såndt, Låt siälen efter
sidsta pust, Så ingå i din Himlaslust,
Der hon i ewighet får bli Från syndas-
hyddan frij.

13.
Föräldrar, I som fått Er lifstruckt
mördat se, Er bör jag för mit brott
Om ewig tilgift be: Men stillen Edra
tårar nu, De med mit blod försonas
skä, Och låten nöja Er dermed, Så
dör jag nögd med fred.

Then Andra:

Siunges som: Hör til I Riken all, it.

1.
Rist ut min ögons flod, Låt före-
liällan flyta: Och om Er tårar
tryta, Så gräten bara blod. Om E-
dert watten flutit, Förr än jag blod ut-
gutit, Så blefw' I intet än Med nesa
slutne gien.

2.
Med nesa slutas I, För det I blinde
warit, Och at I wilse farit En sielfne
welat sij: Men öppna nu det linsat, Som
fast

fast wid jordsska gruset Har funnit la-
sten tätt Se, nu min döb med strätt.

3.
Se nu med strätt och blygd Hur la-
sten straffad blifwer, Och huru straffet
gifwer Ny glans åt rener dnad; Nir
Himlens terede tändes, Wår syndalust
förwändes I frätand' samwets gnag,
Som plåga dag från dag.

4.
I bröstet hiertat slår Af fasa och radda-
håga, Och helwets grymma låga För
ögon städse står: Mång tusend plåge-
andar Med Lagens hot sig blandar, At
håmnas på det brott, Som jag mot
Gud begått.

5.
Mot Guds och menskiors lag Jaa
hafwer mig förshndat, Och mig det straff
tillshndat, Som jag nu får i dag. Min
ondska sått mig slåpa Et menlöst barn
at dråpa. Et mord; som präskar ut
Föräldrars ögnalut.

6.
Nu store Frälsare! Som har dit blod
utgitt, Och sielf et offer blifwit För
arma syndare, Låt mig uti mit sista En
li-

liten nåde = gnista Utaf dig niuta så!
Så döer jag något ändå.

7.
Din stora nåd sig låt Til ömkan så
beweka, Fast Petrus mänd förneka Dit
høga Majestät, Hans tårar fick försko-
ning, Och del i din försoning; Du mildt
på honom såg, Då han i synden låg.

8.
Den arma Synderkan, Som föll til
dina fötter, Blef af din nåd bemötter,
Och tilgift hos dig fann. Och låt mig
ock förnimma En liten nådes stråmma!
Jag wet du ett försmär En ödmärlig
bättrings tår.

9.
Styrk med din nådes saft Min was-
ga tro, som bäfwar; När döden förmig
spåttwar, Uthåll mig med din kraft.
Fäst mig wid hoppets ankare, Och låt
ett mina tankar Så wilka ifrån dig, Till
lifwet andar sig.

10.
Låt sen min arma själ, Som vilge
från syndens tvänning, Uti din Himla be-
ning Så niuta ewigt wäl. Mig döden
wäl försträcker; Men när han lifwet
släp-